

யார் இந்த “நான்”?

“நான் யார்” இந்தக் கேள்வியைக் காலம் காலமாக மனிதர்கள் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தக் கேள்விக்கு பதில் கிடைப்பது வாழ்க்கையில் ஒரு பயணம்...

உங்களைப்பற்றி பத்து வார்த்தைகள் சொல்லுங்கள் என்று யாரிடம் சுவறினாலும் பதில் சொல்லத் தயங்குவார்கள். ஒரு ஐந்து அல்லது ஆறு வார்த்தைகள் சொல்லலாம் / எழுதலாம். அதற்குமேல் சொல்ல முடிவதில்லை. கீதுவே, இன்னொருவரைப் பற்றிச் சொல்லச் சொன்னால்பட்டியலே போட்டு விடுவார்கள்.

கீது ஏன்? நம்மைப் பற்றி அவ்வளவுதான் தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம். மற்றவர்களைப் பற்றி யோசித்த அளவு நம்மைப் பற்றி யோசிக்க வில்லையே? அதனால் தான் அவர்களைப் பற்றி இன்னும் அதிகமாகச் சொல்ல முடிகின்றதோ?

காலையில் எழுந்ததிலிருந்து தூங்கும் வரை எத்தனை முறை “நான்”, “எனக்கு” என்று சொல்கிறோம். யோசிக்கிறோம். அப்படியும் ஏன் நமக்கு நம்மைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை? சட்டென்று புண்பட்டு விடுகின்றது.

நம்மை நன்றாகத் தெரிந்து, புரிந்து இருந்தால் யார் என்ன சொன்னாலும் மனம் அடி வாங்காது, துன்பப்படாது. யதார்த்தத்தில் அப்படி இல்லையே என்ற ஆதங்கம் எழுகின்றது.

ஓர் ஐம்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு நிகழ்வு - தாய்லாந்து தேசத்தில் சாலைகளை விரிவு படுத்தும் பொழுது அரசு அவ்வழியில் இருந்த புத்த துறவிமடத்தை கிடம் மாற்ற உத்தரவிட்டது. அம்மடத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரே கி. த்தில் இருந்த புத்தரின் பெரிய கற்சிலையை எடுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். போகும் வழியில் மழை பெய்தது. அச்சிலை நனைந்து விட்டது. கவலைபுற்ற துறவிகள் சிலையைக் காப்பதற்காக மூழனார்கள். ஆனாலும் சிலை நன்றாக சுரமாயி விட்டது. அப்பொழுது சிலையைத் துடைத்த பொழுது கற்சிலை என நினைத்த சிலையில் இருந்து களிமண் கசிந்தது. துடைக்கத் துடைக்கக் களிமண் அகன்று உள்ளே தங்கம் ஜொலித்தது. அப்பொழுது தான் உணர்ந்தார்கள் சிலை பொன்னாலானது. கற்சிலை அல்ல என்று!

உங்களில்
இருக்காத
“நான்”

எவ்வளவோ நாற்றாண்மிற்கு முன் மண்ணுக்கு அடியிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பொற்சிலை அது. ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், பொற்சிலையைக் களிமண்ணால் பூசி கிறுக வைத்து விட்டார்கள். அதனால் கற்சிலை போல் இருந்தது.

மனித மனமும் அந்தப் புத்தரின் பொற்சிலையைப் போல்தான் - நம்மில் இருக்கும் உண்மையான "நான்" அந்தப் பொற்சிலை, அகந்தை கலந்த "நான்" கல்லைப் போன்ற களிமண் பூச்சு.

உண்மையான உயர்ந்த "நான்" என்பதையும், பொய்யான அகந்தை செலுத்தும் "நான்" என்பதையும் எப்படி அறிந்து கொள்ளலாம்?

நமது உணர்ச்சிகளால் தாக்கப்படுவது பொய்யான "நான்". "என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லி விட்டார்களே", "நான்" சொன்னதை எப்படி நீ மீறலாம்? "என்னை அவமானப்படுத்தி விட்டாய்" போன்ற எண்ணங்கள் பொய்யான "நான்" உருவாக்குகின்றது.

ஆனந்தம், அன்பு, புரிந்து கொள்ளுதல், எல்லோரிடமும் நல்லதைப் பார்ப்பது போன்ற தன்மைகள் உண்மையான பரிசுத்தமான "நான்". இது வெளியே வருவதற்குப் பொய்யான "நான்" தடை செய்யும் - கல்லாக உறைந்து போன களிமண் போல்.

நாம் வருத்தம், கோபம், பயம், வெறுப்பு, பொறாமை, தற்பெருமை, தம்பட்டம் போன்ற எண்ணங்களின் பிடியில் இருக்கும் பொழுது பொய்யான "நான்" ஆதிக்கம் செய்கின்றது. அப்பொழுது நம்மில் இருக்கும் உயர்ந்த உண்மையான "நான்" விழித்துக் கொள்ள நல்ல வாய்ப்பு.

எடுத்துக்காட்டு ஒருவர் மிகவும் கோபப்படுகின்ற குணம் உள்ளவராக இருந்தால் அவரை அணுகுவது கூடக் கடினம். அவரிடம் அன்போடு குழைந்து தணிந்து பணிவாகப் பேசினால் அவர் உருகி விடுவார், கோபம் பறந்து விடும். அங்கு அன்பாக நடந்து கொள்ள

நமது உயர்ந்த பரிசுத்தமான "நான்" உதவும். கோபப்படுவதற்கு அவர்கள் வாழ்க்கையின் பயணத்தில் எவ்வளவோ காரணங்கள் இருக்கலாம். அந்தக் கசப்பு, ஏமாற்றம் போன்றவை அவர்களைக் களிமண் காய்ந்து கிறுக்குவது போல் கிறுகச் செய்து விடுகின்றது. அது அவர்கள் உள்ளே இருக்கும் பரிசுத்தமான குணத்தை மறைத்து விடுகின்றது. மற்றவர்களும் புரிந்து கொள்ளாமல் "அவர் குணமே அப்படித்தான்" என்று முத்திரை குத்தி விடுகிறார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் பிறக்கும் பொழுது நல்ல குணங்களுடன் பிறக்கின்றோம் - புத்தரின் பொற்சிலை போல். காலப்போக்கில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் அணுபவங்கள், அவற்றை நாம் புரிந்து கொள்ளும் விதம் - இவை எல்லாம் நம் குணம், மனப்பான்மை, தன்மைகளாகி விடுகின்றன. இதில் உண்மை என்னவென்றால் நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளில் பரிசுத்தமான உயர்ந்த "நான்" இருக்கின்றது. ஆனால் மேற்போக்கில் அது இருப்பது தெரியாததால், யோசிக்காததால், உணராததால் அகந்தையைத்தான் "நான்" என்று நம்புகிறோம்.

அன்பை உற்றாகப் பெருக விட்டால், தண்ணீர் கிறுகிப் போன களிமண்ணைக் கரைத்து போல், நமது அகந்தையைக் கரைத்து விடும். புத்தரின் பொற்சிலை போல் நமக்குள் இருக்கும் உண்மையான "நான்" வெளியே தெரியும். அப்பொழுது கோபத்துடன் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சூழ்நிலையில் அன்புடன் புரிந்து கொள்வோம்.

யதார்த்தத்தில் இது சாத்தியமா என்று கேட்டால், ஒரே ஒரு சூழ்நிலையில் மாறிப் பாருங்கள், உங்களில் இருக்கும் உண்மையான "நான்" வெளியே வந்து விடும், ஆஹா, எவ்வளவு அருமையான "நான்" என்பதை உணருவீர்கள். உங்களில் இருக்கும் உண்மையான, அகந்தையற்ற "நான்" சந்தியுங்கள்.

- முனைவர் சுமதி நாராயணன்
மனிதவள மேம்பாட்டுப் பயிற்சியாளர்